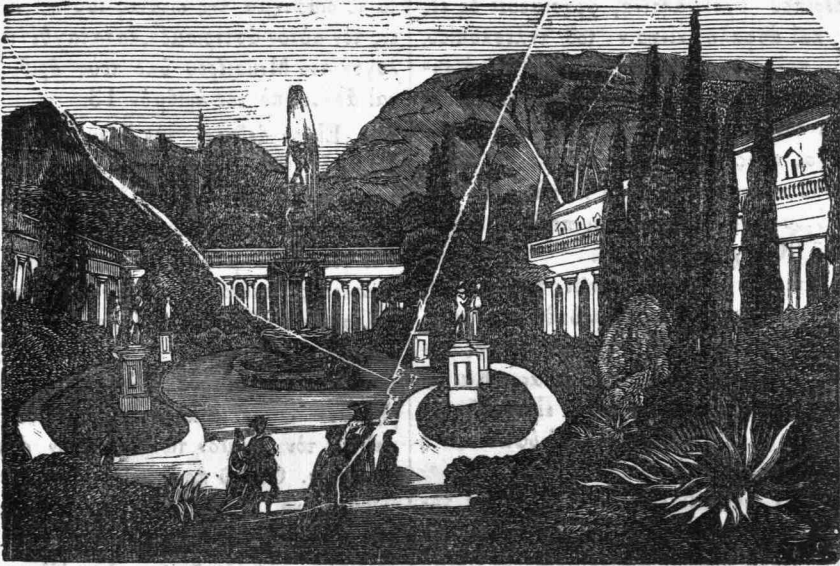

γαλείτερα διαστήματα, τὰ ὅποια δύναται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου νὰ περιλάβῃ θέλουσι γίνεαι ἀντικείμενα σπουδῆς. Τέλος ἡ μυστηριώδης ἐκείνη κλάσις τῶν σωματίων, τὰ ὅποια περικυκλοῦσι πλείστους ἀστέρας πρῶ-

του μεγέθους, καὶ τὰ ὅποια ὠνόμαζαν Φωτοσφαίρας δὲν θέλουσι κρύπτεσθαι πλέον, δὲν θέλουσι πλέον ἐκλείπει ἀπὸ τῶν γειτόνων των.

ΤΟΠΟΘΕΣΙΑ ΑΓΡΟΚΗΠΙΟΥ ΕΝ ΦΛΩΡΕΝΤΙΑ.

Τίς δὲν γνωρίζει, ἐξ ἀκοῆς καὶ, τὴν Φλωρεντίαν, τὴν ἐνδοξὸν ταύτην τῆς Ἰταλίας πόλιν, ἣτις ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦν ἡ πρωτεύουσα τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν σοφίαν. Αὕτη εἶναι ἡ πόλις τῶν Μεδίκων, ἡ πατρίς τοῦ Δάντε, τοῦ Μακιαβέλλη καὶ τοσούτων ἄλλων ἐνδόξων τῆς Ἰταλίας ἀνδρῶν. Ἀλλὰ παρὰ τὰ πρῶτα αὐτῆς πλεονεκτήματα, ἡ Τοσκάνη καὶ ἰδίως ἡ Φλωρεντία, μετὰ τὴν Νεάπολιν, παριστᾷ τὰς ὠραιότερας καὶ ποικιλωτέρας φυσικὰς καλλονάς.

Μία τῶν τοποθεσιῶν τῆς παριστᾷ ἡ ἀνωτέρω οἰκονογραφία μας, ἡ ξυλογραφηθεῖσα μετὰ τοσαύτης ἐντελείας ὑπὸ Ἑλληνικῆς χειρὸς ἡ τοποθεσία αὕτη λέγεται Villa del Castello, κειμένη οὐ μακρὰν τῆς Φλωρεντίας, καὶ ἔχουσα ἐν μέσῳ δένδρῳ λαμπρὰς οἰκοδομάς, καὶ εἰς ἀποψιν τὰς Ἀλπεῖς, ἐξωγραφῆθη δὲ ὑπὸ τοῦ Γάλλου K. Joly, ὅστις ἐξέθηκε τὴν εἰκόνα εἰς τὴν ἀκαδημαϊκὴν ἐκθεσιν τῶν 1845.

Ο ΕΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ ΚΑΙ Η ΠΡΟΠΟΝΤΙΣ.

—ο—

Εἰσερχόμενός τις εἰς τὸν πορθμὸν τῶν *Dardanelion* (τὸν ἀρχαῖον Ἑλλησποντον), τὸν χωρίζοντα τὸ *Aigaion Pelagos* (κοιν. ἄσπῃν θάλασσαν ἀπὸ τῆς Προποντίδος, αἰσθάνεται ὅτι ἡ ναὺς βραδύτερον πλέει· τοῦτο δὲ ἐνεκα ρευμάτων τὰ μέγιστα ἐν τῷ στενῷ τούτῳ βιαίων, καὶ ἀνέμων ἐναντίων, θαμὰ πνεόντων. Ἄλλ' ἐν ᾧ τὸ πλοῖον ἐπιμόχθως παλαίει κατὰ τῶν ἀπὸ τοῦ πορθμοῦ κρημνιζομένων κυμάτων, ῥίψωμεν βλέμμα ταχὺ εἰς τὰς ὀχθὰς· ποιητικαὶ ἀναμνήσεις, αἱ ἐν ταῖς προσαλεισίμας αὐταῖς παραλίας βρίθουσι!

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ πορθμοῦ, τὰ βλέμματα τοῦ ταξιδούσαντος φέρονται πρὸς δεξιὰν ἐπὶ τῆς πεδιά-

δος, ἐν ᾗ ποιεῖ ὕψοῦτο ἡ ὑπὸ τοῦ ἀθανάτου Ὀμήρου ὑμνηθεῖσα πόλις, καὶ ὅπου περαιοῦται πρὸς τὸν ὀρίζοντα ἡ σειρά τοῦ ὄρους *Ides*. Πρὸ πολλοῦ ἡ *Troia* ζῇ μόνον εἰς τὰς ἐθνικὰς ἀναμνήσεις, καὶ μάτην ᾗθελί τις ζητήσῃ, ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ἐδάφους, τὸ ἐλάχιστον ἔχονος. Μόνοι δύο τάφοι, κοινῶς καλούμενοι τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τοῦ Πατρόκλου, ταπεινοὶ γήλοφοι, μεμονωμένοι εἰς τὰς ἐρημίας ταύτας, ἀναμνησχοῦσι τὴν αἵματηρὰν πάλην . . . ἥτις

• Πολλὰς εὐθύμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. »

Ἀπώτερον εὕρισκονται *Σηοτοῦ* μέσον καὶ Ἀβύδου, τόποι μάρτυρες τῶν τε κατανυκτικῶν τῆς Ἡρώδης καὶ τοῦ Λεάνδρου ἐρώτων, καὶ τῆς μανίας τοῦ Πέρσου ἐκείνου Βασιλέως, ὅστις, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἀλαζονείας του, συνέλαβε τὴν παρὰφρονα ἰδέαν νὰ δεσμεύῃ τὴν θάλασσαν.

Ἐνταῦθα οὕτω στενεύεται τὸ πέραμα, ὥστε ὁ ἔνδοξος ποιητὴς Βύρων, ἠδυνήθη νὰ τὸ διαβῇ καλυμνῶν. Παρατηροῦμεν δὲ τὸ φρούριον τῶν *Δαρδανελίων*, τὸ ἀξιολογώτερον τῶν τουρκικῶν φρουρίων, ἀφ' ὧν βρίθῃ ὁ πορθμὸς, καὶ ἐνώπιον τῶν ὁποίων διαβαίνων τις ἀλληλοδιαδόχως, σκέπτεται τοὺς κινδύνους, οὓς διέτρεξε στολισκός Ἀγγλικός, θελήσας (Μαρτίῳ 1807) νὰ περαδιάσῃ τὴν εἰσοδὸν τῆς θαλάσσης τοῦ Μαρμαρᾶ. (α)

Εἰσπρχόμενος δὲ τις εἰς τὴν θάλασσαν τοῦ Μαρμαρᾶ (τὴν Προποντιδα) ἀνακαλύπτει πρὸς δεξιάν τὸ στόμιον τοῦ ἀρχαίου Γρατικοῦ, αἱ δ' ἄλγαι τοῦ ὁποίου ὑπῆρξαν τὸ θέατρον τῶν πρώτων τοῦ Ἀλεξάνδρου θριάμβων. Ἡ νῆσος τοῦ Μαρμαρᾶ, καλουμένη ὑπὸ τῶν ἀρχαίων Προκοννήσος μας ἐμποδίζει νὰ ἰδῶμεν καθ' ὁλοκληρίαν τὴν Χερσόνησον τῆς Κυζίκου, ἀποθανατισθεῖσαν ὑπὸ τοσούτων περιπέσεων συμβαμάτων. Ἡ γῆνις αὕτη γλῶσσα, εὐθαρσῶς εἰς τὴν θάλασσαν προβαίνουσα, καὶ ἀπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, νῆσος ἔτι οὖσα, εἶδε τὸν Μιθριδάτην ἑτοιμον νὰ ἐκπλύνῃ, ἐν ταῖς χερσὶ τῶν ἐχθρῶν του, τὸ ἐγκλημα, ὅτι ἐτόλμησε νὰ παλαίσῃ κατὰ τῆς ῥωμαϊκῆς ἰσχύος. Τὰ χρονικά τῆς Ἀνατολῆς μᾶς πληροφοροῦσιν ἐπίσης, ὅτι, ἐμπροσθεν τῆς Κυζίκου, στόλος Ἀράβων, μετ' ἀνωφελῇ κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως προσβολῇ, ἐδοκίμασε πρῶτον (τῷ 673 μ. χ.) τὰ φοβερά τοῦ ὑγροῦ πυρὸς ἀποτελέσματα. Τίλος, ἡξέυρομεν ὅτι ἡ Κυζίκος ἐχρησίμευσεν ὥς ἀφετηρίαν εἰς τοὺς Τούρκους, ὅταν, ὑπὸ τὸν Σουλτάν-Ὀρχάν ἐκαμεν τὴν πρώτην αὐτῶν ἐπὶ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐδάφους ἀπόβασιν. Αἱ μυθικαὶ παραδόσεις ἀναμιγνύονται μετὰ τῶν ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἢ μνηδαμινὸν παράρτημα ἐνόνει μετὰ τῆς Ἀσιατικῆς ἡπείρου. Ἡ Κυβέλη ἐλατρεύετο εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐγερεθέντα αὐτῇ ναὸν ἐπὶ τοῦ ὄρους Διδύμου, εἰς τὰς ὑπώρειας οὗ τινας ἐξετείνετο ἡ πόλις τῆς Κυζίκου· παρὰ τὸ ἱερὸν δὲ τοῦτο, ἱστορικός τις ἀρχαῖος θέτει τὴν πηγὴν, ἥς τὸ ὕδωρ διήγειρε τὸν ἔρωτα (fons Cupidinis).

Ἐπὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς παραλίας ἀπηντήσαμεν ἤδη τὴν Καλλιπόλιν, ἥς ὁ τοῦ Ὀρχάνη ἀδελφὸς κατέλαβε τὸ φρούριον, καὶ ἦνις κατέστη τὸ κέντρον τῶν ὑπὸ τῶν Ὀσμανιδῶν ἐρημωτικῶν ἐκδρομῶν.

Ἀπώτερον, καὶ ἀπέναντι τῶν νήσων τοῦ Μαρμαρᾶ, θέλομεν ἰδεῖ τὴν Παιδεστόν, (τὴν ἀρχ. Βυζάντην), ἐν τοῖς τεύχεσι τῆς πόλεως ταύτης πλῆθος Οὐγγρικῶν οἰκογενειῶν εὗρον ἀσφαλὲς κατὰ τῆς μανίας τοῦ ἐχθροῦ τῶν ἄσουλων. Εἰς ἀπόστασιν τινα ὑψοῦται ἡ Ἡράκλεια (κοιν. Ἐρέγλι), ἡ ἀκμαϊότερα καὶ ἡ μᾶλλον εὐάνδρουσα ἄλλοτε πόλις τῆς Θράκης· ἡ ἀρχαία αὕτη ἀντίζηλος τοῦ Βυζαντίου δὲν περιέχει σή-

μερον εἰμῇ τριακοσίας οἰκίας, καὶ μόλις σπάνια τινα πλοῖα ζητοῦσιν εἰς τὸν ὠχυρομένον λιμένα τῆς καταφυγίον ἐναντίον τῆς τῶν ἀνέμων βίας. Μετ' αὐτὴν φαίνεται ἡ Σηλύβρια, ὄχυρὸν φρούριον, ἥτις εἶναι ἡ Σηλύβρια τοῦ Πτολεμαίου· ἡ πόλις αὕτη ἀποτελεῖ ἐν τῶν σημείων, ἐφ' ὧν διήρχετο τὸ μακρὸν τεῖχος, ὅπερ οἱ Γραικορωμαῖοι αὐτοκράτορες ὠκοδόμησαν μεταξὺ Προποντιδὸς καὶ Εὐξείνου Πόντου, ἵνα προφυλάξωσι τὰ λείψανα τοῦ κράτους τῶν ἀπὸ τὰς προσβολὰς τῶν ἐξωτερικῶν βαρβάρων, κυριεύοντων ἤδη τῶν ἀξιολογωτέρων τοῦ κράτους ἐπαρχειῶν!

Ἐὰν δὲ ἐπιστρέψωμεν ἐπὶ τῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁπόθεν τὴν ἀφήταμεν, θέλομεν παραπορεύεσθαι τῇ Βιθυνία, ἐπαρχία, ἥς τὸ ἔδαφος ἐποτίσθη αἵματι Χριστιανικῶν στρατῶν ἐπὶ τῆς τῶν σταυροφόρων ἐποχῆς. Οὐ μακρὰν τῆς Προποντιδὸς, δύνασαι νὰ ἴδῃς ἐπὶ τοῦ δρίζοντος διαγραφομένης τοῦ Ὀλύμπου τὰς κορυφάς, μετάφερον τὴν φαντασίαν σου εἰς τὰς ψυχρὰς τοῦ περιφύμου τούτου ἔρους ἐρημίας, ἐν αἷς φιλόσοφοι καὶ ποιηταὶ Μουσουλμάνος διεβίωσαν ἐν προσευχαῖς καὶ μελέταις! Ἰδοὺ δὲ, εἰς τὰς ὑπώρειας αὐτοῦ, ὑψοῦται ἔτι ἡ Προῦσσα, ἡ ἀρχαία τῶν Ὀθωμανῶν ἡγεμόνων καθέδρα, ἡ τὰ ταφεία τοσούτων ἐπισήμων ὑποκειμένην περικλείουσα ἐν αὐτῇ οἱ Ὀσμανίδαι συνίρραπτον τὰ εὐρύχωρα αὐτῶν κατακτητικὰ σχέδια, καὶ εἰς ταύτην ἐπανάηρχοντο θριαμβεύοντες μετὰ τῆς αἱματηρᾶς τῶν ἐκδρομᾶς· ἡ δὲ δόξα αὐτῆς διατηρεῖται καὶ ὕστερον τῆς μετενέξεως τοῦ ἡγεμονικοῦ θρόνου εἰς Ἀδριανούπολιν· σήμερον ἡ ἀρχαία αὕτη βασιλεύουσα εἶναι ἐν τῶν ἀξιολογοτέρων τῆς Ἀνατολῆς μεταξοεμπορίων.

Ἡ Νίκαια ἱδρυμένη, ὡς ἡ Προῦσσα, παρὰ τὸν Ὀλύμπου, κατέχῃ ἐν ἱστορίᾳ θέσιν πλέον ἀξιοσημείωτον ἐκείνης. Δὲς κατακτηθεῖσα ὑπὸ διαφόρων ἡγεμόνων, ἡ πόλις αὕτη εἶδε νὰ λάμψῃ ἐπὶ τῶν τευχῶν τῆς ἡμισέληνος καὶ ὁ σταυρός. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται μεταξὺ ἄλλων κατὰ τῆς Νικαίας ἐκστρατειῶν, τὴν περίφημον ἐκείνην πολιορκίαν, ἐν ᾗ ἡ ἀξία τῶν σταυροφόρων ἐθριάμμευε δι' ἡρωϊκῆς ὑπερασπίσεως, καθ' ἣς δὲν ἔλλειψαν ἐκτὸς τῶν ἀναποδράστων τοῦ ὑγροῦ πυρὸς κεραυνῶν, τὰ ἀπενενομημένα μεσα, ἅτινα γενναῖος λαὸς μεταχειρίζεται ἵνα προφυλάξῃ τὰς ἐστίαις τοῦ ἐκ ξένης εἰσβολῆς; Ἐπὶ πᾶσιν, ἅπαντα τῆς ἐπιστημότητος τὰ εἶδη συντρέχουσιν, ἵν' ἀποθανατίσωσι τὴν χώραν ταύτην, ἥς τοσάκις ἐπαναλαμβάνεται τὸ ὄνομα εἰς τὰ ἱστορικά τοῦ Μεσαιῶνος ἀπομνημονεύματα· χωρὶς νὰ μνημονεύσωμεν τὴν λάμψιν τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τῆς, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐνδόξων ἐπιστημόνων τῆς, ἐν εἰς διαπρέπει ὁ Ἱππάρχος, ὁ παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἀνακταίνσας τῆς ἀστρονομίας, ἡξέυρομεν ὅτι πλείσται οἰκουμινικὰ σύμφοδοι ἐγένοντο ἐν Νικαίᾳ, καὶ οὐ μέγας ἀριθμὸς ζητημάτων, τὰ μάλιστα διαφερόντων τῇ Χριστιανικῇ ἐκκλησίᾳ ἐλύθησαν καὶ ὠρίσθησαν ἐν αὐταῖς. Πλὴν . . . τὴν δόξαν καὶ τὸς κλέος, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ προφυλάξωσι τὴν Νίκαιαν τῆς καταστροφῆς! Σήμερον, ἂν καὶ τὸ μεγαλεῖον τῶν ἐρείπιων τῆς μαρτυρεῖ ἀρκούντως τί ἦν ἄλλοτε, αἱ ἀθλῖαι ὅμως

(α) Ὁ στολισκός οὗτος, περιφρονήσας τὰ πυροβόλα τοῦ φρουρίου Κελίτ-οῦλ-Βαχ'ήρ (Κλεῖς τῆς θαλάσσης), ἡγγυροβόλησε εἰς τὰς περιγικιπωνήσους· ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ πρέσβεως τῆς Γαλλίας Σεβοστιάνου, ἐπανήλθεν ἀπρακτος.

καλύβαι, αἱ περὶ τοὺς περιβάλλους τῆς σποράδην ὑφούμεναι, πληροφοροῦσι τὸ ἄστατον τῆς τείχης τῶν ἐθνῶν. Οὕτε τὸ ὄνομά τῆς τουλάχιστον διατήρησι, μετονομασθεῖσα ὑπὸ τῶν Τούρκων *Γκεμλέκ* (α). Οἱ Γραικοὶ τὴν ὀνομάζουσι *Κίδρ*.

Ἐν μία πόλει, βιωσμένη ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἐπίσης μακροχρονίως, ὅσον οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ συμβάματα τὰ εἰς τὴν ἐπιστημότητα αὐτῆς συντελέσαντα· ἡ *Νικομήθεια*, κατέχει, βραχὺ ὡσαύτως τῆς *Νικαίας* ἢ ἀπέχουσα, τὸν μυχὸν κόλπου, μὴ ἔχοντος ἤτιον τῶν πέντε μιλίων καὶ δυοκαίδεκα βίβος· ὀνομάζεται *Ἰουμὴ*. *Νικομήδης* ὁ τῆς Βιθυνίας βασιλεὺς, ὑπῆρξεν ἰδρυτῆς καὶ νομοθέτης αὐτῆς. Ἐκλεχθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διοκλητιανῶ, ἵνα κατασταθῇ πρωτεύουσα τῆς αὐτοκρατορίας, περιεφρόνησεν ἐπὶ τινα χρόνον τὴν δόξαν καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς πόλεως τῶν Ταρκυνίων ἀλλ' ἔχρεώσκει ἐκ διαδοχῆς νὰ παραχωρήσῃ τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ὑψωθείσαν βραδύτερον μεταξὺ τῶν μητροπόλεων. Ἡ πορφύρα τῆς ὁμοῦς ἐκκληιδώθη ὑπὸ τοῦ αἵματος πλείστων μαρτύρων τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, θανατωθέντων ἐν αὐτῇ. Οἶουσθ' ὅποτε δ' ἄλλους λόγους κἂν ἔχη ὁ ταξειδεύων, ἵνα προσέξῃ εἰς αὐτὴν, ἡ *Νικομήθεια* ἀπαιτεῖ τὴν τιμὴν, ὡς πατρίς μᾶλλον Ἀρβιανῶ, τοῦ τοῦς πολέμους τοῦ Ἀλεξάνδρου ἱστορήσαντος, ἢ ὡς ἰδοῦτα τὸν *Ι. Καίσαρα*, λησμονήσαντα τὴν ἀξίαν του, νὰ φρίνηται εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἡγεμόνος τῆς Βιθυνίας ἐπὶ τὸ γυναικεῖον μετεμφρισεμένος.

Πρὶν δὲ κάμψῃς τὸ ἀκρωτήριον *Φενέρ-μουργου*, (τὸ ἀρχ. *Ἡραῖον*) θέλεις διαβῇ ἔμπροσθεν τῶν ἐρείπων βωμοῦ, καθοσιωμένου εἰς τινα τῆς εἰδωλολατρείας θεότητα· οὕτω, πᾶν βῆμα, ὅπερ ποιῇς κατὰ μῆκος τῆς ἄλλοτε τόσου ἀκμαίας παραλίας ταύτης, σοὶ ἀναμιμνήσκει ἡ πόλιν μεγάλην καταστραφεῖσαν ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἡ αὐτοκρατορίαν ἐξαλειφθεῖσαν, ἡ λατρείαν πεπτωκυῖαν. Μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀκρωτήριον τῆς *Χαλκηδόρος* (*Μόρτα-μουργου*) ἀποκαλύπτεται εἰς τὰ δλέμματά σου, καὶ ἡ *Χαλκηδὼν* αὐτὴ φαίνεται ἐπὶ τῆς ἀκτῆς, μὴ οὕτα πλέον εἰμὴ τὸ χωρίον τοῦ *Καδῆ* (*Καδῆ-κιοῦ*), χωρὶς νὰ διατηρήσῃ τεκμήρια τῆς μεγαλοπρεπείας τῆς. Ἐκεῖ ὁ *Μιθριδάτης* ἐπάλασεν ἡρωϊκῶς κατὰ τῶν Ῥωμαίων.

(α) Καὶ ἄλλοι πρὸ ἐμοῦ παρετήρησαν τὴν σύμπτωσιν ταύτην, ὅτι οἱ Τούρκοι φυλάττωσιν ὡς ἐγγίστα ἡ τὴν ῥίζαν, ἡ τὴν σημασίαν τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ ὀνόματος· καὶ τοιαῦτα εἶναι κλεῖστα· τότε· διατί καὶ τὸ *Σταμπεδλ* νὰ μὴν ᾔνοι τὸ Βυζαντινὸν εἰς τὴν *πὸ λιν*, ἐκλαμβανομένης τῆς *πὸ λεως* εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἁστερος τῶν Ἀθηναίων· Ταῦτό καὶ ὡς πρὸς τὸν *πύργον τοῦ Δεάνδρου* (ἰδ. κατωτέρω)· αὐτὸν μὲν ὀνομάζουσιν οἱ Τούρκοι *Κιζκουλέν* (κῶρης πύργον), τὸν δὲ περὶ αὐτὸν λιμένα ὀνομάζον *Δέμαλιν* τὸν τῶν λιμένα καὶ τὸν πύργον, ἐρ' οὗ ἔστατο λέων χαλκοῦς, εἰς τιμὴν *Δαμάλεως*, τῆς συζύγου *Χάρητος*, τοῦ στρατηγοῦ τῶν Ἀθηναίων, σταλέντος εἰς βοήθειάν των κτλ. κτλ.

Ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος, θριαμβεύσας ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Λικινίου, κατέστη μονοκράτωρ· ἐκεῖ δ' ὑψῶντο τὰ ὑπερήφανα ἀνέκτορα Θεωδώρας τῆς Ἰουστιανοῦ... Βεβαίως διατρέχων τις τὰς σιωπηρὰς δόδους τοῦ χωρίου τοῦ *Καδῆ*, καὶ ὀδεύων παρὰ τὰς ὁχθὰς τῆς *Χαλκηδόρος*, ῥύακος, ἡρέμα ῥέοντος καὶ σχεδὸν ἐλώδους, δὲν θ' ἀμφιβάλλῃ ὅτι μεγάλη τις πόλις ἐξέθετεν ἐκεῖ τὴν περὶ τὰ κτίρια ἀλαζονείαν τῆς.

Τέλος, ἀρ' οὐ διέβημεν τὸ ζωγραφικὸν τῶν *Πρυγοποιήσων* σύμπλεγμα, ἀρ' οὐ ἀφῆσκαμεν πρὸς ἀριστερὰν τὸ φρούριον τῶν Ἐπτὰ πύργων (*Ἐπτὰ κουλέ*), τὴν πολιτικὴν αὐτὴν ἄλλοτε τῆς Τουρκίας εἰσκήτην, ἡ Κωνσταντινούπολις παρίσταται εἰς τὴν ὄψιν μας. Προχωροῦμεν, καὶ τὰ τείχη τοῦ *Σεραγίου* ἐμφανίζονται ἡμῖν εἰς τὴν εὐρύχωρόν των ἑκτασιν. Πρὸς δεξιάν, εἰς τὴν ἀσιατικὴν ὁχθὴν, βλέπομεν τὸ προάστειον *Σκουτὰρι* (τὴν ἀρχαίαν *Χρυσούπολιν*), εὐρείαν ἐμπορευμάτων ἀποθήκην, ἄτινα ἀπὸ τῆς Περσίας τῆς Συρίας, τοῦ Βαγδατίου καὶ ἄλλων τῆς Μικρᾶς Ἀσίας πόλεων μεταφέρονται εἰς τὴν καθέδραν τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Φέρος, θετιμμένος ἐπὶ μεμωμένου βράχου, καὶ ὀνομαζόμενος *Πύργος τοῦ Δεάνδρου*, ὑψοῦται πλησίον σου ὑπεράνω τῶν κυμάτων. Θεώρησον ἔμπροσθέν σου· εἵται εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ Βοσπόρου καὶ τοῦ λιμένος τοῦ Βυζαντίου· μαγικὸν πανόραμα ἐξαπλοῦται πρὸ τῶν ἐκπεπληγμένων ὀφθαλμῶν σου. Πρὸς δεξιάν κεῖται ἡ διπλῇ σειρὰ τῶν χαριέντων πολιχνίων, τῶν τὴν διόρυγα περιορίζοντων, δι' ἧς ὁ *Εὐξείνιος Πόντος* συγκοινωνεῖ μετὰ τῆς *Προποντιδὸς*· ἔμπροσθεν δὲ τῆς πύρας τοῦ πλοίου σου, ἐλευθέρως πλέοντος ἐν μέσῳ πόντου καθαρῷ καὶ λειοκύμονος, εἶνε ὁ λιμὴν ἐν ᾧ σταθμεύουσι πληθεὺς νηῶν παντοίων ἐθνῶν, καὶ οὕτως τὰ κύματα λούουσιν, ἀρ' ἐνὸς τὴν κυρίως λεγομένην *Πόλιν* μετὰ τοὺς ὅλους ἐξ ὀθωμανῶν κατοίκους τῆς, καὶ ἀρ' ἑτέρου τὸν *Γαλατᾶν*, τὴν *Πέραν*, εὐρωπαϊκὴν συνοικίαν, τὸν *Κασσίμ Πασσᾶ*, καὶ ἄλλα πράγματα. Ἀλλ' ἡ ἄγκυρα ἐρόφθη, καὶ πτηνοῦ ἐλαφρότερον καΐκιον σὲ ἀποβιβάζει ἐπὶ τῆς ξηρᾶς. Δ Σ. Β.

ΥΜΝΟΣ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ Εἰς τὸν ἈΡΙΜΑΝΗΝ (α)

(Ἐκ τοῦ Μαμφρέδου τοῦ Βύρωνος.)

— ο —

Ἡ ὁδὸς αὐτοῦ τὰ νέφη καὶ τὰ νῦτα τῶν κυμάτων,
Μέλαν τῶν στοιχείων σκῆπτρον εἰς τὰς χεῖράς του κρατεῖ,
Καὶ ὀλόκληρον τὴν κτῆσιν ἀντρέπων καὶ ταράττων,
Ἄγριος ἐπὶ ἀνέμων καὶ βροντῶν περιπατεῖ.

Πνέει — καὶ ἡ τρικυμία τὰς θαλάσσας διασείει,
Ὀμιλεῖ — καὶ εἰς τὴν φωνὴν του ἀπαντᾷ ἡ καταιγὶς
Θωρεῖ — καὶ τῆς ἡμέρας ὁ φωστὴρ εἰς σκότην δύει,
Βαίνει — καὶ σεισμοὶ ταράττουν τὴ θεμέλιον τῆς γῆς.

Τὰ ἡράσιμα γεννῶνται ὑπὸ τὸ διάθημά του,
Καὶ πᾶν φύτμαζόν του εἶναι χρόνῳ φῶστος θανάτου.
Ἀνυπόφορος αὐτοῦ ἔχει τοὺς πυριφλεγεῖς κομήτας·
Ἐν τοῦ νεῦμα ἀπαιτῶνται, ἀν δελήσῃ, τοὺς πλανήτας.
Ὅτι δ' εὐπρόσδεκτος θυσία εἶναι· τέλος δ' αὐτὸν
Ἡ ζωὴ, αἱ ἀλγυδόνες καὶ τὸ αἶμα τῶν θνητῶν.

(α) Ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ.